

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžf/10/2016
Identifikačné číslo spisu: 8013200802
Dátum vydania rozhodnutia: 21.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8013200802.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej právnej veci žalobcu: MAGURA, s.r.o., Výšné Ružbachy, so sídlom Výšné Ružbachy č. 307, právne zastúpeného Daliborom Tverďákom, advokátom, so sídlom Krmanova č. 1, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/307046/2013 zo dňa 27. júna 2013 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Prešov č. 9712401/5/1137377/2012 zo dňa 21. júna 2012, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/73/2013-84 zo dňa 13. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/73/2013-84 zo dňa 13. novembra 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 1100305/1/307046/2013 zo dňa 27. júna 2013 z r u š u j e podľa ust. § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi priznáva náhradu trov konania v sume 140 € titulom náhrady súdnych poplatkov a v sume 275,94 € prislúchajúcej nákladom za právne zastúpenie.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/307046/2013 zo dňa 27. júna 2013, ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer vydaný Daňovým úradom Prešov č. 9712401/5/1137377/2012 zo dňa 21. júna 2012, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) v sume 57 081,71 €, za zdaňovacie obdobie apríl 2011.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že vzhľadom na rozdielny rozsah odvolacích a žalobných námietok, bolo jednou zo sporných právnych otázok posúdenie, či žalovaný mal v rámci odvolacieho

konania prihladať i na tie procesné vady, ktoré žalobca ako daňový subjekt v odvolaní zo dňa 16. 11. 2012, proti dodatočnému platobnému výmeru nenamietal. Tieto vady už neboli odstrániteľné v ďalšom konaní, a preto ich bolo potrebné vyhodnotiť s prihliadnutím na to, či sú tak závažnej povahy, aby spôsobili nezákonnosť daňovej kontroly i celého daňového konania. Vychádzal pritom z právneho názoru vysloveného v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, týkajúcich sa rovnakých účastníkov konania, rovnakej problematiky, v inom zdaňovacom období. Žalobca v odvolaní z procesných väd namietal spôsob doručovania, právomoc správcu dane z dôvodu zmeny príslušnosti, prerokovanie protokolu bez dostatočnej lehoty na oboznámenie sa s námietkami žalobcu. Ostatné námietky sa týkali merita veci. Jednalo sa o námietky smerujúce k neuznaniu odpočítania dane pri nadobudnutí tovaru z iného členského štátu podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o DPH) vo výške 41.144,85 € správcom dane, z dôvodu porušenia § 69 ods. 6 zákona o DPH tým, že nezaplatil daň pri nadobudnutí tovaru z iného členského štátu vo výške 15.932,48 € a porušenia § 51 ods. 1 písm. a) v nadväznosti na § 49 zákona o DPH tým, že neoprávnene uplatnil odpočítanie dane vo výške 4,38 €. Na základe odvolania žalobcu, žalovaný rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zmenil tak, že vyrubený rozdiel dane určenej v sume 51 081,71 € znížil o sumu 355,35 €, na sumu 56 726,36 €.

K námietke žalobcu ohľadom nezákonného postupu správcu dane pri doručovaní zásielok priamo daňovému subjektu, krajský súd vychádzal z právneho názoru vysloveného v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, týkajúcich sa rovnakých účastníkov konania, rovnakej problematiky len iného zdaňovacieho obdobia, podľa ktorého je podstatným vecne správny výklad ustanovenia § 74 ods. 2 daňového poriadku. Uviedol, že s podstatnými námietkami uvedenými v odvolaní žalobcu sa žalovaný vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Nesprávne doručovanie podaní správcu dane nie je možné odstrániť, avšak týmto postupom neboli žalobcovi odňaté žiadne práva, najmä možnosť riadne konať pred daňovým orgánom a súd ich vyhodnotil ako nedôvodné.

Prvostupňový súd sa vyjadril aj k námietke o nedodržaní pätnásťdňovej lehoty na vydanie rozhodnutia, ku ktorej uviedol, že lehota na ukončenie daňovej kontroly bola dodržaná a v prípade nedodržania lehoty na vydanie rozhodnutia bol namiesto postup podľa § 250t O.s.p., upravujúci konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Žalobca neuviedol, akým spôsobom namietané procesné pochybenia zasiahli do jeho subjektívnych práv.

Poučenie na obidvoch rozhodnutia daňových orgánov bolo v súlade s ustanovením § 30 ods. 2 písm. e) zákona číslo 511/1992, § 63 ods. 3 písm. e) daňového poriadku a nesprávne uvedený § 165 ods. 2 namiesto správneho § 165 ods. 5 daňového poriadku nemení nič na skutočnosti, že správca dane mal a postupoval podľa doterajších predpisov, pričom spôsob výpočtu sumy 41 144, 85 € vyplýva z protokolu o výsledku zistenia z daňovej kontroly, s ktorým bol zástupca žalobcu oboznámený. Zmena subjektu vykonávajúcim daňovú kontrolu bola spôsobená zmenou organizačnej štruktúry Finančnej správy Slovenskej republiky, v dôsledku ktorej zanikol Daňový úrad Stará Ľubovňa, ktorý začínal vykonávať daňovú kontrolu a túto dokončila iná organizačná zložka Daňového úradu v Prešove, pobočka Poprad. V danom prípade sa nejednalo o konanie nepríslušného alebo nesprávne označeného správcu dane.

O termíne prerokovania protokolu, vrátane vyjadrenia žalobcu k záverom uvedeným v protokole, bol splnomocnený zástupca žalobcu informovaný a s prerokovaním súhlasil.

Krajský súd ďalej uviedol, že ani hmotno - právne námietky žalobcu nie sú v danom prípade dôvodné.

Správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu DPH za zdaňovacie obdobie január až september 2011, o výsledku ktorej vyhotovil Protokol číslo 9712401/5/533349/2012 zo dňa 24. 5. 2012, ktorý bol spolu s Dodatkom k protokolu zo dňa 18. 6. 2012 so žalobcom prerokovaný dňa 18. 6. 2012. Správca dane preveroval skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane, konkrétne za zdaňovacie obdobie apríl 2011, oprávnenosť uplatnenia odpočítania dane pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku, keď žalobca ako platiteľ nadobudol tovar v Poľskej republike pod slovenským identifikačným číslom pre daň, pričom preprava tovaru skončila v Českej republike, ako aj povinnosť platiť daň pri nadobudnutí tovaru z iného

členského štátu, bez možnosti túto daň odpočítať. Žalobca nakupoval tovar od poľských dodávateľov pod identifikačným číslom pre daň prideleným Slovenskou republikou a tento tovar bol prepravovaný do Českej republiky, kde si ho žalobca prevzal a následne predal. Tieto skutočnosti v konaní neboli sporné.

Na účely DPH, bolo najdôležitejšie určiť miesto nadobudnutia tovaru. V danom prípade bola miestom nadobudnutia tovaru Česká republika a žalobca mal povinnosť tovar zdaňovať v Českej republike. Z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona o DPH vyplýva, že bol povinný zdaňovať tovar v Slovenskej republike, lebo žalobca si objednal tovar pod slovenským identifikačným číslom pre DPH a nepreukázal, že k zdaneniu nadobudnutého tovaru došlo v Českej republike. Je nesporné, že tovar zdanený ako nadobudnutý podľa § 17 ods. 2 zákona číslo 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len zákon o DPH), nebol do Slovenskej republiky dovezený a žalobca uskutočnil zdaniteľnú transakciu, ktorá nie je podľa § 2 ods. 1 zákona o DPH predmetom DPH v Slovenskej republike. Žalobca si teda nemohol podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH uplatniť odpočet dane z nadobudnutia tovaru v Slovenskej republike, lebo tovar nepoužil na svoje zdaniteľné obchody v Slovenskej republike.

Z uvedených dôvodov správca dane nepochybil, ak vyrubil žalobcovi rozdiel DPH vo výške 57 081,71 € z dôvodu, že si žalobca uplatnil odpočítanie dane pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu v rozpore s ustanovením § 49 ods. 2 zákona o DPH vo výške 41 144,85 €, z dôvodu porušenia § 69 ods. 6 zákona o DPH tým, že nezaplatil daň pri nadobudnutí tovaru z iného členského štátu vo výške 15 932,48 € a porušil § 51 ods. 1 písm. a) v spojení sa § 49 ods. 2 zákona o DPH tým, že nesprávne uplatnil odpočítanie dane vo výške 4,38 €.

Odvolací orgán po preskúmaní napadnutého dodatočného platobného výmeru uznal, že námietka daňového subjektu ohľadom vyrubenej rozdielu dane uvedeného vo výroku rozhodnutia nezodpovedá jednotlivým zisteniam a je preto dôvodná. Uviedol, že celková výška rozdielu dane bola správcom dane vyrubená v sume 75 081,71 € (15 932,48 €, 4,38 € a 41 144,85 €), avšak správca dane nezohľadnil rozdiel dane, ktorý vznikol na základe nesprávnej výšky nadobudnutého tovaru uvedeného daňovým subjektom v riadku 07 daňového priznania. Správca dane zistil, že žalobca v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie apríl 2011 uviedol v riadku 07 základ dane pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku vo výške 205 724,27 €, avšak kontrolou predložených dokladov správca dane zistil, že daňový subjekt nadobudol tovar v hodnote 203 947,50 €. To znamená, že neoprávnene odpočítal daň vo výške 41 144,85 € (20 % zo sumy 205 724,27 €) a zároveň priznal vyššiu sumu dane ako bol povinný, a to o 355,35 € (20 % zo sumy 1776,77 €, čo predstavuje rozdiel 205 724,27 - 203 947,50). Vzhľadom na túto skutočnosť, odvolací orgán znížil výšku vyrubenej rozdielu dane na sumu 56 726,36 € (57 081,71 - 355,35).

Námietka žalobcu, že mu vzniklo právo na odpočet DPH podľa § 49 ods. 6 zákona o DPH a právo uplatniť si odpočet tejto dane podľa § 51 ods. 1 písm. c) zákona o DPH nie je dôvodná, pretože § 49 ods. 6 zákona o DPH sa na daný prípad nevzťahuje. Predmetné ustanovenie aplikácie, ktorého sa žalobca domáhal, sa vzťahuje na prípady, ak platiteľ, ktorý podniká v zahraničí, v súvislosti s týmto podnikaním nakúpil tovar a služby v tuzemsku. V konkrétnom prípade žalobca nadobudol tovar v Českej republike.

Na účely odstránenia možného dvojitého zdanenia zákon umožňuje platiteľovi opraviť základ dane na nulu ale nie odpočítať daň tak, ako to urobil žalobca.

Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona o DPH a článok 16 vykonávacieho Nariadenia Rady EÚ 282/2011, ktorým sa ustanovujú vykonávacie opatrenia Smernice 2006/112/ES o spoločnom systéme DPH, podľa ktorého, ak sa uskutočnilo nadobudnutie tovaru v rámci spoločenstva, v zmysle článku 20 Smernice číslo 2006/112/ES, členský štát, v ktorom sa odoslanie alebo preprava skončí, uplatní svoju právomoc zdaňovať, bez ohľadu na spôsob uplatnenia DPH na transakcii v členskom štáte, v ktorom sa odoslanie alebo preprava začala.

Súd považoval tvrdenie žalobcu, že sa jednalo o trojstranný obchod za účelové. Táto námietka bola

predmetom odvolacieho konania, pričom v zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 14.05.2012 sa splnomocnený zástupca žalobcu vyjadril, že po prešetrení všetkých skutočností dospel k záveru, že zdaniteľné transakcie, ktoré považoval za trojstranný obchod, nie sú v skutočnosti trojstranným obchodom a zápisnicu bez výhrad podpísal.

Krajský súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie žalovaného za zrozumiteľné, vydané v medziach logickej správnej úvahy, a preto žalobu zamietol.

II.

Voči rozsudku Krajského súdu v Prešove podal žalobca v zákonom určenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že zo strany súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Krajský súd v Prešove vyzval žalobcu podaním doručeným dňa 18. 2. 2014, aby sa vyjadril, či súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania, na ktoré reagoval prípisom zo dňa 06.03. 2014, v ktorom vyjadril svoj súhlas s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania s podmienkou, že žalobca má záujem vyjadriť sa pred rozhodnutím súdu k akémukoľvek vyjadreniu žalovaného, ktoré podá v predmetnej právnej veci, najmä k vyjadreniu žalovaného k návrhu na začatie konania. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že žalovaný podal vyjadrenie k žalobe, v rámci ktorého zotrval na skutkovej a právnej argumentácii uvedenej v preskúvanom rozhodnutí a navrhol žalobu zamietnuť. Predmetné vyjadrenie žalovaného k žalobe nebolo žalobcovi doručené a nemal možnosť k nemu zaujať stanovisko, čím došlo k porušeniu § 114 ods. 2 O.s.p. v spojitosti s ustanovením § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. Porušením povinnosti Krajského súdu došlo k vade súdneho konania, v dôsledku ktorej bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom a na základe, ktorej je potrebné rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť.

Okrem nesprávneho právneho posúdenia veci, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže nie je pravdou, že by žalobca v odvolaní nenamietal potrebu zákonného doručovania písomností. Základnou podmienkou vzniku daňovej povinnosti alebo priznania práva v daňovom konaní je dodržanie riadneho spôsobu doručovania. Celé daňové konanie je postihnuté vadou nesprávneho doručovania písomností, všetkých rozhodných dokumentov, ktoré boli doručované nesprávnemu subjektu. Vada nesprávneho doručovania bola odvolaciemu orgánu v čase rozhodovania o odvolaní známa a bolo jeho povinnosťou na túto okolnosť prihliadnuť, chybu odstrániť alebo uložiť odstránenie nedostatkov správcovi dane. Nezákonosť postupu správcu dane pri vykonaní daňovej kontroly má podstatný vplyv na výrok rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu nevyplýva, ako dospel k záveru, že tieto vady sú neodstrániteľné v ďalšom konaní. Neodstrániteľnosť chýb konania správcu dane nemôže ísť na vrub daňového subjektu. Žalobca nebol povinný uvedený postup správcu dane namietat a žalovaný bol povinný napraviť protizákonosť tohto postupu z úradnej povinnosti, dôkazom čoho je aj skutočnosť, že dodatočný platobný výmer, ktorý sa prvotne doručoval priamo žalobcovi, vrátil žalovaný pre jeho neplatnosť správcovi dane s pokynom, aby uvedený dodatočný platobný výmer doručil v zmysle zákona. Nesprávne doručovanie písomností má za následok ich nulitosť a nemôžu vyvolávať žiadne právne účinky. Nesprávne doručenie oznámenia o vykonaní daňovej kontroly a upovedomenia o predĺžení lehoty na jej výkon zakladá jej nezákonnosť, teda aj nezákonnosť Protokolu o výsledku zistenia daňovej kontroly. Ustanovenie § 17 ods. 5 zákona číslo 511/1992 Zb. nebolo možné na daný prípad aplikovať. Žiadna písomnosť v rámci daňového konania nebola uvedeným spôsobom doručovaná tak, aby bola zároveň doručená žalobcovi a jeho zástupcovi. Záver súdu o tom, že mu neboli odňaté žiadne práva je preto nesprávny. Okolnosť, že písomnosti boli doručované nesprávnemu subjektu, spôsobila prekážku v realizácii práv žalobcu. Bolo porušené jeho právo na zastupovanie v daňovom konaní.

Krajský súd s odkazom na zásadu proporcionality vyhodnotil, že vady konania žalovaného nie sú tak závažnej povahy, aby spôsobili nezákonnosť daňovej kontroly i celého daňového konania. Súd neodkázal na žiadne zákonné ustanovenie, na základe ktorého predmetnú zásadu aplikuje. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 24/2010, ohľadom priebehu nezákonne získaného dôkazu na zákonnosť rozhodnutia.

Podľa žalobcu, správca dane vydal dodatočný platobný výmer v rozpore sa § 44 ods. 6 písm. b), v spojení s § 15 ods. 13 a § 30 a ods. 7 zákona číslo 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31. 12. 2011, keď nedodržel zákonom stanovenú lehotu pre jeho vydanie. Podľa názoru žalobcu, nedodržanie lehoty pre vydanie rozhodnutia má za následok jeho nezákonnosť.

V ďalšej časti žalobca poukázal na svoj výklad ohľadom aplikácie § 74 ods. 2 daňového poriadku a uviedol, že procesné vady namietané žalobcom v žalobe, majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a žalovaný bol povinný sa nimi zaoberať. Žaloba obsahovala náležitosti podľa § 249 ods. 3 O.s.p. a dôvodom pre jej zamietnutie nemôže byť okolnosť, že žalobca nešpecifikoval, ako jednotlivé procesné vady zasiahli do jeho subjektívnych práv.

V danom prípade prvostupňové rozhodnutie správcu dane obsahuje vo svojom výroku nesprávne označenie zákonného ustanovenia, na základe ktorého bolo vydané. Citoval ustanovenie § 165 ods. 2 daňového poriadku, § 30 ods. 2 zákona číslo 511/1992 Zb. v účinnom znení a uviedol, že uvedenie nesprávneho ustanovenia vo výroku rozhodnutia, má za následok jeho nezákonnosť. Uvedenú vadu nie je možné napraviť v rámci odôvodnenia rozhodnutia. Bez právneho významu zostáva skutočnosť, či vyrubovacie konanie bolo vykonané v súlade s ustanovením § 165 ods. 5 zákona číslo 563/2009 Z.z..

Žalobca ďalej namietal, že v rozhodnutí žalovaného nedošlo k ozrejmeniu spôsobu výpočtu dane, keďže v ňom nie je vymedzený základ dane a ani spôsob ako sa správca dane k základu dane dopracoval a dokonca ani len sadzba dane, na základe ktorej mala byť určená daňová povinnosť. Žalovaný a ani správca dane neuviedli, akým kurzom vykonali prepočet jednotlivých súm vyjadrených poľských zlotých na euro a ani zákonné ustanovenie, podľa ktorého ho vykonal, pričom všetky faktúry boli vystavené v poľských zlotých. V odôvodnení dodatočného platobného výmeru mal byť uvedený presný spôsob výpočtu výšky rozdielu DPH. Nedostatok nemôže byť napravený tým, že spôsob výpočtu sumy 41 144, 85 € má vyplývať z protokolu o výsledku zistenia daňovej kontroly, keďže predmetný protokol nie je súčasťou rozhodnutia.

Žalobca v odvolaní namietal aj nesprávnosť postupu žalovaného, ktorý namiesto citácie príslušných zákonných ustanovení zákona o DPH alebo zákona o správe daní, citoval ustanovenia smernice ES napriek tomu, že jej obsah mal byť v celom rozsahu implementovaný do vnútroštátneho právneho poriadku, čím je daná zmatečnosť, nejasnosť a nepreskúmateľnosť postupu daňovej kontroly a jej záverov.

Žalobca zotrval aj na námietke konania nepríslušným správcom dane, postupom ktorého došlo k porušeniu práva na zákonného daňového kontrolóra. Ak došlo k zániku Daňového úradu Stará Ľubovňa, zaniklo tým aj poverenie na výkon daňovej kontroly vydané týmto úradom dňa 12. 8. 2011 a kontrolóri vykonávali daňovú kontrolu bez poverenia. Uvedená skutočnosť má za následok nezákonnosť zloženia kontrolnej skupiny a samotnej kontroly. Zmena príslušnosti daňového úradu nebola žalobcovi oznámená a táto nevyplývala ani z dodatočného platobného výmeru ani z rozhodnutia žalovaného.

Žalobca namietal správnosť procesného postupu správcu dane, ktorý v rozpore s ustanovením § 15 ods. 10 zákona číslo 511/1992 Zb. prihliadal na vyjadrenie žalobcu predložené 18. 6. 2012, po uplynutí lehoty na jej predloženie. Správca dane teda prerokoval protokol o výsledku zistenia daňovej kontroly bez toho, aby mal k dispozícii vyjadrenie žalobcu. Žalobca túto skutočnosť nenamietal v zápisnici o prerokovaní protokolu, pretože konal vo viere v zákonnosť postupu správcu dane. Správca dane zavádzal, keď konštatoval, že daňový subjekt predložil svoje vyjadrenie dňa 15. 6. 2012. Zo spisu vyplýva, že predmetné vyjadrenie bolo správcovi dane doručené dňa 19. 6. 2012, teda po prerokovaní protokolu.

Žalobca krajskému súdu vyčítal, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou o trojstrannom charaktere obchodu a postupoval obdobne ako žalovaný. Nepreskúmal, či boli splnené podmienky pre trojstranný obchod podľa § 45 zákona o DPH a odignoroval všetky skutkové zistenia, ktoré tomu nasvedčovali. V prípade dodávky od spoločnosti CENTROZLOM došlo k preprave tovaru žalobcovi, ktorý ho následne predal, avšak u dodávky tovaru od spoločnosti LEDAR došlo k jeho preprave priamo

českému odberateľovi, spoločnosti DUNKIN INTERNATIONAL s.r.o. Táto skutočnosť bola spoľahlivo zistená a nebola rozporovaná.

Poukázal na ustanovenie § 45 ods. 1 zákona o DPH a uviedol, že správca dane nevykonával žiadne dokazovanie k objasneniu okolností ohľadom zahraničných odberateľov a dodávateľov. Neoveroval si, či sú tieto osoby registrované na dani v štátoch svojho sídla, či tieto subjekty podali súhrnné výkazy k DPH a údaje o nich. Vzhľadom na to, že existuje vysoká miera pravdepodobnosti existencie trojstranného obchodu, prípadne vysoké riziko vzniku dvojitého zdanenia, správca dane a žalovaný boli povinní vykonať dokazovanie ohľadom uskutočnených dodávok aj u daňových orgánov Českej a Poľskej republiky. Ich vzájomný postup by potom nemal viesť k dvojitému zdaneniu transakcie s tým istým tovarom.

Správca dane bol požiadaný zahraničnými daňovými orgánmi o medzinárodnú spoluprácu pri objasňovaní intrakomunitárnych transakcií, uskutočňovaných medzi žalobcom a zahraničnými subjektmi. Z informácií, ktoré sa správca dane dozvedel mu muselo byť známe, že nadobudnutia tovaru žalobcom v zahraničí, boli už predmetom zdanenia v členskom štáte, v ktorom sa skončila preprava tovaru. O predmetných skutočnostiach sa teda dozvedel pri výkone svojej činnosti, a preto ju žalobca nemusel v konaní preukázať. Napriek zisteniam, správca dane nevyslovil existenciu trojstranného obchodu, ktorého sa zúčastnili vždy 3 osoby, pričom predmetom obchodu je dodanie toho istého tovaru, osoby zúčastnené na obchode sú identifikované pre daň v troch rôznych členských štátoch, žalobca použil rovnaké identifikačné číslo pre DPH, tovar prepravil prepravca na účet žalobcu, český odberateľ použil české identifikačné číslo DPH, žalobca v daňovom priznaní vyplnil riadok 35, podal riadne a včas súhrnný výkaz k DPH a dodávky tovaru riadne uviedol v súhrnnom výkaze DPH, kde pri nich uviedol kód 1, teda kód pre trojstranný obchod, čím boli splnené všetky zákonom stanovené predpoklady pre určenie transakcie ako trojstranného obchodu. Napriek všetkým zisteným skutočnostiam, správca dane neaplikoval § 45 ods. 1, § 17 ods. 4 zákona o DPH, týkajúce sa trojstranného obchodu, ktorý je oslobodený od DPH. Prípadné nepresvedčivé vyhlásenie zástupcu žalobcu zo dňa 28. 9. 2011, ktorý nie je daňovým odborníkom, nemôže obstáť a je povinnosťou správcu dane zistiť, či sa jedná o trojstranný obchod alebo nie.

Žalobca namietal aj protokoláciu vyhlásenia žalobcu zo dňa 28. 9. 2011, keďže sa jednalo o tvrdenie zamestnancov správcu dane. V prípade, ak by sa nejednalo o trojstranný obchod, posúdenie krajského súdu je v rozpore s medzinárodným právom, garantujúcim zákaz dvojitého zdanenia. Výklad krajského súdu o neprípustnosti aplikácie § 49 ods. 6 zákona o DPH je v rozpore s jeho ďalšou argumentáciou ohľadom aplikácie § 17 ods. 2 zákona o DPH. Nemožno v jednom prípade aplikovať tvrdenie, že miestom nadobudnutia tovaru z iného členského štátu je Česká republika a zároveň v druhom prípade, že miestom nadobudnutia tovaru z iného členského štátu je Slovenská republika. Tovar nadobudol žalobca ako platiteľ DPH a následne ho predal ďalšiemu platiteľovi DPH. Žalobca uplatnil daň pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu, tovar následne použil na jeho ďalšiu dodávku a zároveň má faktúru od dodávateľa z iného členského štátu, teda sú splnené všetky zákonné podmienky pre vykonanie odpočtu DPH. Tovar bol použitý na podnikanie v zahraničí, avšak možnosť odpočtu DPH je v takomto prípade s odkazom na ustanovenie § 49 ods. 6 zákona o DPH postavená na roveň tomu, akoby táto činnosť bola vykonávaná v tuzemsku. Ak by bola Slovenská republika miestom nadobudnutia tovaru s odkazom na § 17 ods. 2 zákona o DPH, môže žalobca zároveň realizovať svoje právo na odpočet DPH podľa § 49 ods. 6 a § 51 ods. 1 písm. c) zákona o DPH.

Ak by sa krajský súd zaoberal otázkou trojstranného obchodu zistil by, že aplikácia článku 20 Smernice Rady číslo 2006/112/ES na daný prípad nie je možná, pretože žalobca nezačal odoslanie alebo prepravu zo Slovenskej republiky z dôvodu, že sa jednalo o trojstranný obchod a odoslanie tovaru začalo v Poľsku. V danom prípade je potrebné prihliadať na článok 41 a 42 predmetnej smernice, týkajúce sa trojstranného obchodu. Žalobca preukázal že nadobudnutie uskutočnil podľa článku 40, na účely následného dodania, v súvislosti s ktorým bol príjemca tovaru označený za osobu povinnú platiť daň v súlade s článkom 197 a zároveň si splnil povinnosti súvisiace s podaním súhrnného výkazu podľa článku 265. Aplikácia článku 41 je s odkazom na článok 42 uvedenej smernice nesprávna.

Žalobcovi nie je známy dôvod citácie ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o DPH krajským súdom, ktorý žiadnym spôsobom v texte odôvodnenia neaplikuje toto ustanovenie.

V závere svojho odvolania žalobca poukázal na nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, neúplnosť administratívneho spisu, v ktorom sa nenachádzali žiadne fotokópie účtovných - kontrolovaných dokladov, k čomu súd nezaujal žiadne stanovisko. Tým, že žalovaný nepredložil doklady, na základe ktorých bolo vydané napádané rozhodnutie, nemohli byť riadne preskúmané vady konania.

Na základe uvedených dôvodov žiadal odvolací súd, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného, prípadne aj prvostupňové rozhodnutie správcu dane zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žiadal odvolací súd aby mu priznal náhradu trov konania, alternatívne žiadal, aby odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 1. 12. 2015 poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe, na ktorom zotrval.

Podľa jeho názoru, žalovaný preskúmal dodatočný platobný výmer a celý spisový materiál v rozsahu požadovanom v odvolaní, vysporiadal sa so všetkými námietkami a zároveň preskúmal všetky skutkové a právne skutočnosti účastníkom konania v odvolaní neuplatnené.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove považuje za správny.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 1.7.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O. s. p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

V úvode svojho odvolania voči rozsudku Krajského súdu v Prešove žalobca namietal, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe a nemal možnosť k nemu zaujať stanovisko, čím došlo k porušeniu § 114 ods. 2 O.s.p. v spojitosti s ustanovením § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. Porušením povinnosti krajského súdu došlo k vade súdneho konania, v dôsledku ktorej mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Podľa ust. § 114 ods. 2 O.s.p., v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Ak ide o vec týkajúcu sa uplatňovania nároku zo zmenky alebo šeku, ktorá vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, súd žalovaného poučí aj o možnosti uplatňovania námietok podľa osobitného predpisu. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Je potrebné zároveň konštatovať rozdielnosť medzi sporovým konaním upraveným v prvej až štvrtej časti O.s.p. a konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, podľa piatej časti O.s.p., ktoré podlieha osobitnej úprave.

Podľa ust. § 212 ods. 3 O.s.p., na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Jedným zo základných princípov spravodlivosti súdneho konania je princíp rovnosti zbraní. Z pohľadu judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vychádzajúcej z článku 6 ods. 1 Dohovoru, je právom každej strany súdneho konania, aby mala primeranú možnosť obhajovať svoju záležitosť pred súdom a za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane. Princíp rovnosti vyžaduje, aby každá strana mala rovnakú možnosť predkladať alebo navrhovať dôkazy na svoje tvrdenia alebo na svoju obhajobu.

Postup súdu v správnych konaniach je upravený osobitne, a to v piatej časti O.s.p. Osobitná úprava procesného postupu súdov bola potrebná vzhľadom na odlišnosť od všeobecných občiansko - právnych konaní, spočívajúcu aj v okolnosti, že v správnom súdnictve sa dokazovanie zásadne nevykonáva, pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.), t.j. skutkový stav, zistený správnym orgánom. V opačnom prípade (t.j. v prípade nedostatočne zisteného skutkového stavu), by bol daný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu podľa § 250j ods. 2 O.s.p. Vyjadrenie žalovaného v žiadnom prípade nenahrádza ani môže dopĺňovať odôvodnenie ním vydaného rozhodnutia, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, nemôže predstavovať dôkazný prostriedok, ku ktorému by sa žalobca mal vyjadriť a zaujať tak stanovisko k dôkazu, ako to predpokladá čl. 48 ods. 2, ústavy. Na vyjadrenie žalovaného k žalobe nemôže súd prihliadať ako na dôkazný prostriedok, je bez právneho významu a takýto charakter by malo aj prípadné stanovisko žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe. Žalovaný môže prostredníctvom svojho vyjadrenia úspešne uplatniť len procesné námietky (žaloba nebola podaná včas, žaloba bola podaná osobou, ktorá k nej nebola aktívne legitimovaná a pod.).

V zmysle ustanovenia § 250e O.s.p., predseda senátu môže nariadiť žalovanému, aby sa k obsahu žaloby vyjadril v lehote, ktorú zároveň určí. V predmetnom ustanovení upravujúcom postup súdu, nie je zákonodarcom daná povinnosť súdu, doručiť vyjadrenie odporcu navrhovateľovi, tak ako je to upravené v ustanovení § 114 ods. 2 O.s.p. Z uvedeného vyplýva, že postup súdu v konaniach podľa piatej časti O.s.p., je osobitne upravený, a preto sa naň ustanovenie § 114 ods. 2 O.s.p. neaplikuje.

Na základe uvedených dôvodov súd nepovažuje námietku žalobcu, týkajúcu sa porušenia jeho práva konať pred súdom z dôvodu, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe, za dôvodné. Konanie Krajského súdu, keď nedoručil vyjadrenie žalovaného k žalobe žalobcovi na vedomie nemožno preto považovať za vadu, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa ust. § 165 ods. 1 a 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, právne úkony a ich účinky pri správe daní, ktoré nastali do účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; sankcia sa uloží podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej aj zákon o správe daní alebo zákon č. 511/1992 Zb.) v znení účinnom do 31. decembra 2011, ak skutočnosť rozhodujúca pre uloženie sankcie nastala do 31. decembra 2011 a ak je to pre daňový subjekt priaznivejšie.

V danom prípade bol predmetom súdneho prieskumu postup a rozhodnutia správcu dane a žalovaného, týkajúce sa zdaňovacieho obdobia apríl 2011, vydané na základe daňovej kontroly začatej na základe oznámenia zo dňa 12. 08. 2011, doručeného žalobcovi dňa 17. 08. 2011, a preto bolo potrebné na postup daňových orgánov a vydané rozhodnutia aplikovať právny predpis účinný do 31. 12. 2011, a to zákon číslo 511/1992 Zb.

Podľa § 9 zákona č. 479/2009 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, k 1. januáru 2012 Minister financií Slovenskej republiky určí vnútornú organizačnú štruktúru daňových úradov a zriadi pobočky daňových úradov a kontaktné miesta daňových úradov.

Zákonom je zriadených 8 daňových úradov v sídlach VÚC. Na zabezpečenie výkonu činností Daňového

úradu sa môžu na návrh riaditeľa daňového úradu zriadiť pobočky a kontaktné miesta daňového úradu ako jeho organizačné zložky. Pobočka daňového úradu je len organizačnou zložkou daňového úradu.

V danom prípade po vytvorení pobočky Daňového úradu Prešov v Poprade, došlo len k zmene pobočky vykonávajúcej daňovú kontrolu, nedošlo k zmene daňového úradu vykonávajúceho kontrolu, a preto námietka žalobcu smerujúca k nepríslušnosti pobočky Poprad Daňového úradu Prešov nie je dôvodná. Dodatočný platobný výmer je podpísaný oprávneným subjektom, riaditeľom odboru kontroly Daňového úradu Prešov a opatrený pečiatkou tohto daňového úradu. Osobami zúčastnenými na výkone daňovej kontroly, ktorí boli poverení výkonom kontroly, boli Ing. H. U. a Ing. J. R., a to pred i následne po zmene pobočky DÚ Prešov.

Podľa § 17 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., ak má adresát zástupcu s plnomocenstvom pre celé daňové konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však adresát osobne v daňovom konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť jemu i jeho zástupcovi.

Z obsahu spisu súd zistil, že oznámenie o výkone daňovej kontroly DPH za obdobie január až jún 2011 zo dňa 12. 8. 2011, bolo doručené priamo žalobcovi, hoci mal na zastupovanie v daňovom konaní splnomocneného zástupcu na základe splnomocnenia zo dňa 25.02.2010. V priebehu daňového konania žalobca nenamietal nesprávne doručovanie písomností daňových orgánov, naopak, všetkých úkonov pred správcom dane sa zúčastňoval splnomocnený zástupca daňového subjektu, Ing. J. Q., ako to vyplýva z jednotlivých zápisníc o ústnych pojednávaníach, úradných záznamov o odovzdaní a prevzatí kontrolovaných dokladov a pod. Na základe uvedených dôvodov, v zhode s názorom prvostupňového súdu, dospel aj odvolací súd k názoru, že procesné pochybenie správcu dane spočívajúce v nesprávnom doručovaní písomností priamo daňovému subjektu a nie jeho splnomocnenému zástupcovi, nespôsobilo porušenie práv žalobcu na zastúpenie. Daňové orgány komunikovali so splnomocneným zástupcom žalobcu, vykonávali dokazovanie s jeho súčinnosťou, jemu bol doručený protokol o zisteniach vyplývajúcich z kontroly a s ním bol aj reálne prerokovaný. Dodatočný platobný výmer, z ktorého vyplývali pre žalobcu povinnosti, bol doručený splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 09. 11. 2012 a nie je ho možné považovať za nulitný ako sa domnieva žalobca.

Splnomocnený zástupca žalobcu prevzal osobne dňa 05.06. 2012 výzvu na vyjadrenie sa k protokolu a jeho prerokovanie ktoré bolo určené na deň 18. 06. 2012. V danom prípade daňová kontrola začala dňa 12. 09. 2011 a skončila dňom prerokovania protokolu v lehote určenej v ustanovení § 15 ods. 17 zákona číslo 511/1992 Zb., a preto zistenia uvedené v protokole nie je možné považovať za nezákonne získaný dôkaz, tak ako sa domáhal žalobca v odvolaní s poukazom na na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v jeho rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 24/2010, ktorý preto nie je aplikovateľný na daný prípad. V danom prípade začala daňová kontrola 12.09.2011 a ukončená bola dňom prerokovania protokolu za účasti splnomocneného zástupcu žalobcu, dňa 18.06.2012, t.j. pred uplynutím maximálnej lehoty podľa § 15 ods. 17 zákona.

Čo sa týka námietky žalobcu smerujúcej voči nezákonnosti dodatočného platobného výmeru zo dňa 21. 06. 2012 z dôvodov, že nebol vydaný v zákonom určenej lehote, zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky stanovisko v rozhodnutiach týkajúcich sa tých istých účastníkov konania avšak iných zdaňovacích období, ktorými zrušil rozhodnutia Krajského súdu v Prešove a vrátil mu ich na ďalšie konanie, podľa ktorého: „z ustanovenia § 74 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v rozsahu požadovanom v odvolaní. Žalobca v odvolaní zo dňa 16.11.2012 z procesných väd namietal iba, že dodatočný platobný výmer nebol vydaný v zákonnej lehote 15 dní od skončenia daňovej kontroly a z tohto dôvodu ide o nezákonné rozhodnutie. Dôvody odvolania smeroval aj k meritu veci a v doplnení odvolania predložil odborné stanovisko 4/2012 vypracované znalcom Ing. J. D., Košice vo veci uplatnenia nároku na odpočítanie dane pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že sa vyrovnal so všetkými skutočnosťami, ktoré urobil daňový subjekt spornými v rámci odvolacieho konania. Pokiaľ ide o nedodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia, táto skutočnosť nemá za dôsledok nezákonnosť rozhodnutia. V týchto prípadoch je ochrana zabezpečovaná v rámci konania proti nečinnosti orgánov verejnej správy podľa § 250t OSP. Právny význam uvedeného ustanovenia je daný iba v súvislosti s lehotami ovplyvňujúcimi samotnú daňovú povinnosť, a to zánik práva vyrubiť daň a rozdiel dane podľa § 69 Daňového poriadku.

Nedodržanie v zákonom určenej procesnej lehote na vydanie rozhodnutia preto ani v danom prípade nie je takou vadou, ktorá by mala vplyv na jeho zákonnosť.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH, predmetom dane je dodanie tovaru v tuzemsku, poskytnutie služby v tuzemsku, nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu, a to vždy za protihodnotu, ako aj dovoz tovaru z tretích štátov.

Podľa ust. § 17 ods. 1 až 4 zákona o DPH, miestom nadobudnutia tovaru z iného členského štátu je miesto, kde sa tovar nachádza v čase skončenia jeho odoslania alebo prepravy k nadobúdateľovi.

Ak nadobúdateľ tovaru objedná tovar pod identifikačným číslom pre daň, ktoré mu prideliť členský štát iný, ako je členský štát, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru, za miesto nadobudnutia tovaru z iného členského štátu sa považuje členský štát, ktorý nadobúdateľovi prideliť identifikačné číslo pre daň, ak nadobúdateľ nepreukáže, že toto nadobudnutie bolo predmetom dane v členskom štáte, v ktorom sa skončilo odoslanie alebo preprava tovaru. Odsek 1 týmto nie je dotknutý.

Ak nadobúdateľ podľa odseku 2 preukáže, že nadobudnutie tovaru z iného členského štátu bolo predmetom dane v členskom štáte, v ktorom sa skončilo odoslanie alebo preprava tovaru, opraví základ dane, pričom na opravu základu dane sa primerane vzťahuje § 25.

Miestom nadobudnutia tovaru z iného členského štátu pri trojstrannom obchode podľa § 45 je miesto podľa odseku 1, ak

- a) prvý odberateľ preukáže, že tovar nadobudol na účely následného dodania tovaru v členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru, a druhý odberateľ je osobou identifikovanou pre daň v členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru, a je osobou povinnou platiť daň,
- b) prvý odberateľ splní povinnosť uviesť následné dodanie tovaru v súhrnnom výkaze podľa § 80,
- c) prvý odberateľ nie je identifikovaný pre daň v členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru, a
- d) odoslanie alebo preprava tovaru sa uskutoční podľa § 45 ods. 1 písm. a).

Podľa ust. § 45 ods. 1 až 4 zákona o DPH, trojstranným obchodom sa rozumie obchod, ak

- a) sa na obchode zúčastňujú tri osoby a predmetom obchodu je dodanie toho istého tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený priamo od prvého dodávateľa k druhému odberateľovi z jedného členského štátu do iného členského štátu,
- b) osoby zúčastnené na obchode sú identifikované pre daň v troch rôznych členských štátoch,
- c) prvý odberateľ nie je identifikovaný pre daň v členskom štáte druhého odberateľa a voči prvému dodávateľovi a druhému odberateľovi použije rovnaké identifikačné číslo pre daň,
- d) tovar odoslal alebo prepravil prvý dodávateľ alebo prvý odberateľ, alebo iná osoba na ich účet,
- e) druhý odberateľ použije identifikačné číslo pre daň pridelené členským štátom, v ktorom sa odoslanie alebo preprava tovaru skončí, a
- f) druhý odberateľ je osobou povinnou platiť daň.

Ak sú splnené podmienky pre trojstranný obchod podľa odseku 1, prvý odberateľ nie je povinný platiť daň pri nadobudnutí tovaru z iného členského štátu a nadobudnutie tovaru u tejto osoby sa považuje za zdanené.

Pri trojstrannom obchode prvý odberateľ vyhotoví pre druhého odberateľa faktúru, ktorá nebude obsahovať sumu dane a v ktorej uvedie, že ide o trojstranný obchod.

Zo záznamov vedených na určenie dane musí byť zrejmé

- a) u prvého odberateľa, ak použije pri trojstrannom obchode identifikačné číslo pre daň pridelené v tuzemsku, dohodnutá odplata za dodanie tovaru druhému odberateľovi a názov alebo meno a adresa druhého odberateľa,
- b) u druhého odberateľa, ak použije pri trojstrannom obchode identifikačné číslo pre daň pridelené v tuzemsku, základ dane, suma dane a názov alebo meno a adresa prvého odberateľa.

Do ustanovenia § 17 zákona o DPH, boli transponované čl. 40 až 42 (čl. 28b bod A ods. 2 tretí pododsek šiestej smernice Rady č. 77/388/EHS) Smernice Rady 2006/112/ES, podľa ktorých, za miesto nadobudnutia tovaru v rámci Spoločenstva sa považuje miesto, kde sa končí odoslanie alebo preprava tovaru nadobúdateľovi. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 40, sa za miesto nadobudnutia tovaru v rámci Spoločenstva v zmysle článku 2 ods. 1 písm. b) bodu (i) považuje miesto na území členského štátu, ktorý prideliť identifikačné číslo pre DPH, pod ktorým nadobúdateľ uskutočnil toto nadobudnutie, ak nadobúdateľ nepreukáže, že nadobudnutie sa zdanilo v súlade s článkom 40. Ak podľa

článku 40 nadobudnutie podlieha DPH v členskom štáte, v ktorom sa odoslanie alebo preprava tovaru končí, po tom, ako bolo zdanené v súlade s prvým odsekom, základ dane sa primerane zníži v členskom štáte, ktorý pridelil identifikačné číslo pre DPH, pod ktorým nadobúdateľ toto nadobudnutie uskutočnil. Prvý odsek článku 41 sa neuplatňuje a nadobudnutie tovaru v rámci Spoločenstva sa považuje za zdanené podľa článku 40, ak sú splnené tieto podmienky:

- a) nadobúdateľ preukáže, že toto nadobudnutie uskutočnil na území členského štátu určeného v súlade s článkom 40 na účely následného dodania, v súvislosti s ktorým bol príjemca tovaru označený za osobu povinnú platiť daň v súlade s článkom 197;
- b) nadobúdateľ splnil povinnosti súvisiace s podaním súhrnného výkazu stanovené v článku 265.

Podľa článku 167 uvedenej smernice (čl. 17 ods. 1 šiestej smernice Rady č. 77/388/EHS), právo odpočítať daň vzniká vtedy, keď vznikla daňová povinnosť v súvislosti s daňou, ktorá je odpočítateľná.

V posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalobca nadobudol v zdaňovacom období apríl 2011 tovar od poľskej spoločnosti, CENTROZLÓM WROCLAW v celkovej hodnote 81 439,15 €, pri ktorom použil slovenské IČ DPH. Bolo zistené, že preprava tovaru začala v Poľskej republike a skončila v Českej republike, kde bol tovar následne predaný. Nadobudnutie tovaru od spoločnosti CENTROZLÓM WROCLAW nemal žalobca zaúčtované a ani vykázané v daňovom priznaní na Dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2011. Keďže žalobca pri objednaní tohto tovaru uplatnil slovenské IČ DPH, správca dane žalobcovi vyúčtoval daň z tejto dodávky.

Žalobca ďalej nadobudol tovar od spoločnosti LEDAR SPÓLKA Z ORGANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA v rozsahu 203 947,50 €, pri ktorom sa preprava začala v Poľskej republike a skončila v Českej republike, v sklade spoločnosti DUNKIN INTERNATIONAL s.r.o., ktorej bol následne predaný. Tovar nebol dovezený na územie Slovenskej republiky a jeho predaj sa uskutočnil v Českej republike. Žalobca pri nadobudnutí tovaru uviedol v daňovom priznaní daň, ktorú bol povinný platiť a zároveň si uplatnil z tohto nadobudnutia tovaru odpočítanie dane vo výške 41 144, 85 € (20 % zo sumy 205 724,27 €).

Z vyššie uvedenej úpravy vyplýva, že trojstranný obchod je taký obchod, na ktorom sa zúčastňujú tri osoby, ktoré sú identifikované pre daň v troch rôznych členských štátoch a predmetom obchodu je dodanie toho istého tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený priamo od prvého dodávateľa k druhému odberateľovi z jedného členského štátu do iného členského štátu. Miestom nadobudnutia tovaru v tuzemsku z iného členského pri trojstrannom obchode je miesto, kde sa tovar nachádza v čase skončenia jeho prepravy alebo odoslania k nadobúdateľovi, ak sú splnené podmienky pre trojstranný obchod podľa § 17 ods. 4 a § 45 zákona o DPH. Pre trojstranný obchod platia nasledujúce podmienky:

- všetky tri zúčastnené osoby sú identifikované pre daň v troch rôznych členských štátoch,
- prvý odberateľ nie je identifikovaný pre daň v členskom štáte druhého odberateľa a voči prvému dodávateľovi a druhému odberateľovi použije rovnaké identifikačné číslo pre daň,
- tovar odoslal alebo prepravil prvý dodávateľ alebo prvý odberateľ alebo iná osoba na ich účet z členského štátu iného ako je členský štát identifikácie prvého odberateľa do členského štátu druhého odberateľa
- druhý odberateľ použije identifikačné číslo pre daň pridelené členským štátom, v ktorom sa odoslanie alebo preprava tovaru skončí a je osobou povinnou platiť daň.

Keďže miestom dodania tovaru v oboch prípadoch je Česká republika, dodávky tovaru neboli predmetom dane podľa § 2 ods. 1 zákona o DPH. Pretože tovar bol predávaný mimo územia Slovenskej republiky, žalobca uskutočnil transakciu, ktorá nie je predmetom DPH v Slovenskej republike, a teda správca dane mu neuznal právo na odpočítanie DPH z predmetných faktúr. Vychádzal zo základného pravidla, že miestom nadobudnutia tovaru z iného členského štátu je členský štát, v ktorom sa preprava končí.

V danom prípade bolo miestom nadobudnutia tovaru územie Českej republiky, kde pri nadobudnutí tovaru vznikla daňová povinnosť. Okrem toho je však potrebné vychádzať aj zo zásady, že zdanenie

nadobudnutia tovaru bude v tuzemsku, pretože objednávateľ si objednal tovar pod identifikačným číslom DPH, ktoré mu bolo pridelené v tuzemsku, a to z dôvodu, že objednávateľ nepreukázal, že k zdaneniu nadobudnutia tovaru došlo v členskom štáte, kde sa skončila preprava tovaru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasí s názorom žalovaného, vychádzajúcim z pravidiel zákona o DPH, že v prípade, ak sa slovenský platiteľ dane rozhodne predávať tovar v inom členskom štáte a tento tovar bude do tohto štátu prepravený z iného členského štátu, je slovenský platiteľ dane povinný sa v tomto členskom štáte - mieste dodania registrovať pre DPH, pretože v tomto členskom štáte nadobudol tovar z iného členského štátu, teda uskutočnil zdaniteľný obchod, ktorý je v tomto štáte predmetom dane. Bolo potrebné, aby žalobca požiadal v Českej republike o pridelenie českého identifikačného čísla pre DPH, pod týmto číslom si objednal tovar od poľského dodávateľa a ako platiteľ priznal v Českej republike nadobudnutie tovaru a v daňovom priznaní bude nadobudnutie tovaru zdaňovať príslušnou sadzbou dane v Českej republike a zároveň si môže z tohto nadobudnutia tovaru v Českej republike uplatniť odpočítanie dane. V tomto prípade si slovenský platiteľ dane objednal tovar pod identifikačným číslom pre daň, ktoré mu prideliť členský štát iný ako je členský štát, v ktorom sa skončila preprava tovaru a zároveň nepreukázal, že toto nadobudnutie bolo predmetom dane v členskom štáte, v ktorom sa skončila preprava tovaru. Žalobca mal možnosť vykonať v súlade s § 17 ods. 3 zákona o DPH opravu základu dane v daňovom priznaní podanom v Slovenskej republike, čiže opraviť základ dane z nadobudnutia tovaru na nulu za predpokladu, že preukáže zaplatenie DPH z nadobudnutia tohto tovaru v Českej republike.

Ak teda nadobúdateľ tovaru objedná tovar pod identifikačným číslom pre daň, ktoré mu prideliť členský štát iný, ako je členský štát, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru, za miesto nadobudnutia tovaru z iného členského štátu sa v zmysle § 17 ods. 2 zákona o DPH považuje členský štát, ktorý nadobúdateľovi prideliť identifikačné číslo pre daň, ak nadobúdateľ nepreukáže, že toto nadobudnutie bolo predmetom dane v členskom štáte, v ktorom sa skončilo odoslanie alebo preprava tovaru. Nadobúdateľ je teda povinný zdaňovať nadobudnutie tovaru v členskom štáte, ktorý nadobúdateľovi prideliť identifikačné číslo pre daň bez nároku na odpočítanie dane z nadobudnutia tovaru, pretože tovar nepoužil na svoje dodávky v tomto členskom štáte. Rovnako zdaní aj nadobudnutie tovaru v inom členskom štáte, kde skončilo odoslanie alebo preprava tovaru. Zákaz odpočítania dane z nadobudnutia tovaru v členskom štáte, ktorý nadobúdateľovi prideliť identifikačné číslo pre daň, vyriekol Súdny dvor v rozsudku v spojených prípadoch C-536/08 a C-539/08.

Podľa rozsudku ESD C-536, 539/08: „... je nesporné, že tovar zdanený z titulu nadobudnutia v rámci Spoločenstva, ktoré je podľa čl. 28b A ods. 2 prvého odseku šiestej smernice považované za uskutočnené v členskom štáte, ktorý vydal identifikačné číslo, nebolo do tohto členského štátu skutočne dovezený.

Za týchto podmienok nemožno uvedené plnenia považovať za plnenia, ktoré zakladajú "právo na odpočet" v zmysle článku 17 šiestej smernice. V dôsledku toho sa na také nadobudnutie v rámci Spoločenstva nemôže vzťahovať všeobecná úprava odpočtu upravený v uvedenom článku.

Je potrebné zdôrazniť, že takýto všeobecný režim odpočtu dane, upravený v článku 17 šiestej smernice, nemôže v situácii, aká je vo veci samej, nahradiť osobitný režim upravený v článku 28b A ods. 2 druhom odseku tejto smernice, ktorý vychádza z mechanizmu zníženia základu dane umožňujúceho korigovať dvojité zdanenie.

Okrem toho, keby bol v takom prípade priznaný nárok na odpočet, hrozilo by, že bude narušený potrebný účinok článku 28b A ods. 2 druhého a tretieho odseku šiestej smernice vzhľadom na to, že zdaniteľná osoba, ktorej bol priznaný nárok na odpočet v členskom štáte, ktorý vydal identifikačné číslo, by už nebola motivovaná preukázať zdanenie dotknutého nadobudnutia tovaru v rámci Spoločenstva v členskom štáte, v ktorom došlo k ukončeniu odoslania alebo prepravy. Takéto riešenie by mohlo nakoniec ohroziť použitie základného pravidla, ktoré stanovuje, že sa za miesto nadobudnutia tovaru v rámci spoločenstva považuje miesto, kde sa tovar nachádza pri ukončení odoslania alebo prepravy, teda v členskom štáte, kde dochádza ku konečnej spotrebe, čo je cieľom prechodnej úpravy .

Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné na položenú otázku odpovedať tak, že článok 17 ods. 2 a 3, ako aj článok 28b A ods. 2 šiestej smernice sa musia vykladať v tom zmysle, že zdaniteľná osoba, ktorá sa nachádza v situácii opísanej v prvom odseku tohto posledného uvedeného ustanovenia, nemá právo na okamžitý odpočet DPH, ktorou je na vstupe zaťažené nadobudnutie tovaru v rámci spoločenstva.“

V konaní žalobca nepreukázal zdanenie nadobudnutia tovaru v členskom štáte skončenia odoslania alebo prepravy tovaru, t.j. dvojité zdanenie a správca dane postupoval v súlade so zákonom, ak na daný prípad aplikoval výklad príslušného článku šiestej smernice v spojitosti so Smernicou č. 2006/112/ES Európskym súdnym dvorom, týkajúci sa úpravy odpočtu DPH v obdobnom prípade.

Podľa ust. § 30 ods. 2 a 3 zákona č. 511/1992 Zb., rozhodnutie musí obsahovať najmä

- a) označenie orgánu, ktorý rozhodnutie vydal,
- b) číslo konania, prípadne i číslo platobného výmeru, dátum rozhodnutia,
- c) meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu fyzickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhodovalo, alebo obchodné meno a sídlo právnickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhodovalo, identifikačné číslo organizácie a daňové identifikačné číslo daňového subjektu, ak mu bolo pridelené, alebo rodné číslo, ak fyzická osoba nemá povinnosť registrácie podľa tohto zákona alebo osobitného zákona,
- d) výrok, ktorý obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodovalo, prípadne lehotu plnenia, rozhodnutie o náhradách konania, a ak ide o peňažné plnenie, aj sumu a číslo účtu príslušnej banky, na ktorý má byť suma zaplatená,
- e) poučenie o mieste, dobe a forme podania opravného prostriedku s upozornením na prípadné vylúčenie odkladného účinku,
- f) vlastnoručný podpis povereného zamestnanca daňového riaditeľstva, colného riaditeľstva alebo správcu dane, ktorým je daňový úrad alebo colný úrad, s uvedením jeho mena, priezviska a funkcie a odtlačok úradnej pečiatky, ak ide o správcu dane, ktorým je obec, podpis starostu obce alebo ním povereného zamestnanca obce s uvedením mena, priezviska starostu obce a odtlačok úradnej pečiatky; ak sa rozhodnutie doručuje elektronickými prostriedkami, vlastnoručný podpis a odtlačok úradnej pečiatky sa nahrádzajú zaručeným elektronickým podpisom.

Rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tak ustanovuje tento zákon. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

Z obsahu dodatočného platobného výmeru ako i žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného súd zistil, že rozhodnutia daňových orgánov obsahovali náležitosti určené zákonom č. 511/1992 Zb.

K odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa uvedenia nesprávneho ustanovenia vo výroku dodatočného platobného výmeru, odvolací súd uvádza, že nesprávne uvedenie § 165 ods. 2 namiesto ustanovenia § 165 ods. 5 zákona číslo 563/2009 Z.z., ktoré je len doplňujúcou prechodnou právnou úpravou, týkajúcou sa aplikácie právnej normy v dôsledku zmeny právneho predpisu, nie je vadou, ktorá by spôsobila nezákonnosť rozhodnutia, keďže toto bolo vydané v súlade s účinným hmotnoprávnym predpisom, podľa § 44 ods. 6 písm. b) zákona č. 511/1992 Zb., ktorý je vo výroku uvedený.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia správcu dane nevidí odvolací súd ani v okolnosti, že okrem citácie vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré na daný prípad aplikoval, uviedol na podporu svojho právneho názoru aj príslušné články Smernice Rady 2006/112/ES, z ktorých vnútroštátna právna úprava v oblasti DPH vychádza. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami, logicky a právne správne svoje rozhodnutie odôvodnil.

V konaní pred daňovými orgánmi ani počas súdneho prieskumu žalobca nerozporoval skutkové zistenia správcu dane týkajúce sa uplatneného nároku žalobcu na odpočet DPH z predložených, resp. šetrením zadovážených dokladov, súd preto v konaní nepostupoval v rozpore so zákonom, ak vychádzal zo skutkového stavu zisteného správnym orgánom (§ 250i ods. 1 O.s.p.) a nevykonával vlastné zisťovanie z faktúr predložených ku kontrole správcovi dane.

Ohľadom námietky žalobcu, že nepodal vyjadrenie k zisteniam uvedeným v Protokole č. 9712401/5/533349/2012 v určenej lehote, čo je v rozpore s konštatovaním správcu dane uvedenom v jeho dodatku zo dňa 18.06.2012, odvolací súd uvádza, že napriek nedodržaniu lehoty žalobcom na podanie vyjadrenia, správca dane reflektoval na oneskorené podanie, čo však v žiadnom prípade nie je na ujmu práv žalobcu a nespôsobuje vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť postupu správcu dane alebo rozhodnutia.

Žalobca v konaní namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutí daňových orgánov pri výpočte daňovej povinnosti.

Z dodatočného platobného výmeru, ako aj z rozhodnutia žalovaného najvyšší súd zistil, že daň bola

vyrubená zo súm - hodnoty dodávok: 1/ od CENTROZLOM WROCLAW v sume 81.439,15 €, 2/ za faktúry vystavené pre iného príjemcu služby v sume 21,90 € (nebolo predmetom odvolania) a od 3/ LEDAR SPÓLKA Z ORGANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA v rozsahu 203 947,50 €.

Výška DPH platná pre územie Slovenskej republiky v roku 2011, a to v rozsahu 20 %, je všeobecne známa, vyplýva zo zákonnej úpravy, túto nie je potrebné dokazovať, a preto neuvedenie danej informácie o sadzbe DPH nepovažuje súd za vadu, ktorá by spôsobila nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Žalobca ako podnikateľ, ktorý je povinný podávať daňové priznania, viesť riadne účtovníctvo, domáhajúci sa odpočtu DPH, sa nemôže dovoliavať neznalosti výšky DPH a v dôsledku toho aj nepreskúmateľnosti jej výpočtu z daňového základu, ktorý sám uviedol.

Nepreskúmateľným sa však v tomto prípade najvyššiemu súdu javí určenie DPH správcom dane, prislúchajúce dodávke od dodávateľa CENTROZLOM WROCLAW, pretože určená čiastka DPH (15.932,48 €) za správcom dane zistenú dodávku v sume 81.439,15 €, nezodpovedá rozsahu 20%, tak ako tomu bolo pri iných dodávkach. Súd v tomto prípade nevedel z napadnutého rozhodnutia žalovaného ani dodatočného platobného výmeru zistiť spôsob výpočtu tejto časti vyrubenej dane.

Žalovaným zmenená výška DPH, vzťahujúca sa na preukázanú dodávku od spoločnosti LEDAR SPÓLKA Z ORGANICZONA ODPOWIEDZIALNOSCIA v rozsahu 203 947,50 €, bola zrozumiteľným spôsobom vysvetlená a zodpovedá rozsahu 20% z hodnoty dodávky.

Z dokladov založených v spise vyplýva, že prepočet ceny dodávok zo štátnej meny dodávateľov v PLZ na €, zodpovedá kurzu uplatnenému samotným žalobcom v daňovom priznaní, vychádzajúcim z predložených faktúr

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených dôvodov dospel k záveru, že vzhľadom na nepreskúmateľnosť rozhodnutí daňových orgánov v časti určenia daňovej povinnosti žalovaného, v rozsahu popísanom vyššie, je potrebné rozsudok Krajského súdu v Prešove 3S/73/2013-84 zo dňa 13. novembra 2015, podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmeniť, rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 224 ods 2 v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s p. s prihliadnutím na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu zaplatených súdnych poplatkov vo výške 140 € (za podanú žalobu a za odvolanie) vyplývajúce z obsahu spisu a z trov právneho zastúpenia vyčíslených právnym zástupcom žalobcu podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, za dva úkony právnej pomoci po 130, 16 € (prevzatie veci, spísanie žaloby), paušálnej náhrady prislúchajúcej k úkonom po 7,81 €, spolu 275,94 €.

Trovy odvolacieho konania - náklady za právne zastúpenie, neboli v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. vyčíslené, a preto odvolací súd žalobcovi trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.